

Jesenski pohod na Kojco in ogled razstave Medicinske sestre skozi čas

V družbi sem naključno omenila, da bova s soprogom Tonetom vodila članice in člane Društva medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Gorenjske na Kojco, pa so me z začudenjem in nemalo zadrege vprašali, kje je to. Ob omembi Zakojce, rojstne vasi našega mladinskega pisatelja Franceta Bevka, so bile stvari veliko bolj jasne, vendar sem se še kljub temu morala potruditi z dodatno razlago, kje se gora Kojca nahaja. Kojca je 1303 m visok hrib, ki se pne nad Cerknim, na drugi strani hriba pa je vas Zakojca.

Dnevi so bili res čudoviti in kot vemo, da za vsakim soncem pride dež, sem tokrat pripravila rezerven plan; pohod bo v vsakem vremenu, če ne na Kojco, pa po poteh kulturnih znamenitostih Idrijsko - Cerkljanskega konca. Pa je bilo lepo vreme in tako smo se v soboto, 29. oktobra odpravili na Kojco. Avtobus nas je pripeljal v Cerkno, kjer smo popili jutranjo kavo in se posladkali s zelo okusnim pecivom članice Ruže. Zopet smo se naložili na avtobus, tokrat nas je zložil v vasi Jesenica. Tu je bil pričetek našega vzpona. Pot na Kojco je sprva zložna, na polovici pa se prične zoprna strmina, ki pripelje na vrh in je potrebno kar malo kondicije, predvsem pa previdnosti, zlasti pri sestopu. Naša članica Stana se je odločila, da bo zanjo bolje, da gre v Zakojco, kamor vodi z Ravni udobna cesta, mi pa smo jo mahnili na Kojco. Vreme je bilo odlično za hojo, pogrešali pa smo sonce, saj nas je na vrhu namesto čudovitega razgleda pričakala megla. Pa to ni zmotilo našega razpoloženja, kajti proti pričakovanju smo vsi odlično hodili, utrujenosti skoraj ni bilo tako, da je tudi povratek potekal brezhibno. Do razpotja, kjer se poti križajo - ena na Kojco, ena v Zakojco, ena na Porezen in ena v dolino, smo prišli v rekordnem času.

Ugotovili smo, da imamo dovolj časa, pa smo se odpravili še v Zakojco na ogled rojstne hiše Franceta Bevka. Avtobus nas je tu pobral in odpeljal nazaj v Cerkno, kjer

smo si v cerkljanskem muzeju ogledali razstavo Medicinske sestre skozi čas. Ob razstavljenih predmetih in uniformah je marsikatera od starejših kolegic obudila spomine na svoje šolanje ali pa začetke svoje poklicne poti. Ob ogledu dokumentarnega filma o prvi skrbstveni sestri na slovenskem ozemlju Angeli Boškin smo bile medicinske sestre ponosne, da nadaljujemo delo tako velike osebnosti, kot je bila ona. Skozi ogled razstave smo lahko spremljale razvoj naše stroke na Slovenskem v zadnjih nekaj manj kot stotih letih, razvoj šolstva na področju zdravstvene nege ter delovanja strokovne organizacije. Ob razstavljenih predmetih in zapisanih spominih osebja iz Partizanske bolnice Franja nam je postalo žal, da ni bilo več časa za obisk te bolnice, ki se nahaja le streljaj od muzeja. Največje pozornosti udeleženk pa je bila deležna lutka, ki je upodabljala Angelo Boškin, njena oblačila in seveda kolo s potovalno torbo. Na hodniku pred prostorom z razstavo smo si z zanimanjem ogledali tudi umetniške slike članic in članov likovne sekcije DMSBZT Ljubljana in v knjigo vtisov zapisali: »Bravo ljubljanske kolegice in hvala za tako enkrat in celovit pregled zgodovine organizirane zdravstvene nege na Slovenskem.«

Polni prijetnih vtisov smo se na povratku domov ustavili še v Logu pri Cerknem v gostilni Gačnik. Tu so nas skoraj grofovsko postregli z dobrotami, značilnimi za te kraje in nam jedi ter običaje na kratko tudi predstavili. Preživeli smo čudovit dan v naravi, druženju in tudi obujanju spominov iz poklicnega področja. Prijetno utrujeni, a nadvse zadovoljni smo že snovali načrte za pomlad.

Dita Perčič, Judita Slak